JOAO HAVELANGE
PREȘEDINTELE CONFEDERAȚIEI BRAZILIENE A SPORTURILOR

„SÎNT PENTRU ORICE MODIFICĂRI CARE AR DA MAI MULTĂ CULOARE JOCULUI DE FOTBAL"

Joao Havelange, președintele C.B.D., și în același timp președintele — reales — al federației de fotbal braziliene, este în mod cert, un „om al zilei". Fie și numai prin faptul că este cel mai puternic candidat la postul de președinte al F.I.F.A., ca succesor al venerabilului Stanley Rous. Iată de ce am considerat că un interviu cu figura cea mai înaltă a sportului din țara deținătoare definitivă a Cupei Jules Rimet poate fi interesant, plin de idei aplicabile în oricare altă țară și — de ce nu? — o posibilă privire... în viitor, în cazul (foarte probabil) în care Havelange ar fi ales președinte al F.I.F.A.

— Campionatul brazilian de fotbal, în noua sa formulă, cuprinde 26 de echipe și un sistem divizat pentru a se ajuta cluburile. Credeți însă că trei luni sînt suficiente pentru 25 de meciuri, cu deplasări așa de lungi între ele?

— Intenția de a compara fotbalul european cu cel brazilian este de la început sortită eșecului. În Brazilia fotbalul a crescut prin competiții locale și regionale. Și asta nu pentru că țara este aproape un continent, ci mai ales pentru că, multă vreme, el a fost jucat numai la Rio și Sao Paulo. Într-adevăr, distanțele sînt foarte mari. În acest caz, am procedat la o integrare pe etape a echipelor în campionat. Anul trecut am fost restrînși la numai 26 și din cauza Cupei Independenței. Rămîn încă de studiat numărul și forma definitivă ale campionatului. Succesele pe această cale sînt însă de apreciat. Am învățat lucruri noi, am căpătat experiență. Interesul pentru campionat a devenit formidabil: dacă am accepta toate cererile am avea peste 100 de cluburi participante! De la inaugurarea campionatului au fost construite mai multe stadioane bine echipate, confortabile. Toate aceste adevăruri dovedesc că fotbalul nostru are vitalitate.

— Sînteți candidat la postul de președinte al FIFA. Ce planuri vă pregătiți să puneți în aplicare în caz de succes?

— Am fost foarte onorat primind mandatul de desemnare, semnat de toate țările Americii de Sud. Cred că s-ar putea face mult mai mult pentru fotbalul din țările nedezvoltate, ar trebui construite mai multe stadioane, încurajați cît mai mulți tineri să joace fotbal. Și, cel mai important lucru, pentru care eforturile noastre trebuie îndreptate cu prioritate, aducerea în tribune a cît mai multor spectatori.

— Sînteți în favoarea schimbărilor propuse în regulamentul de joc?

— Bineînțeles că da! Sînt în favoarea oricăror măsuri care ar face fotbalul mai atractiv, mai „colorat", cu un standard valoric mai ridicat, dar regulile esențiale ale jocului nu trebuie schimbate. Mă gîndesc că, de exemplu, și baschetul a fost nevoit să-și îmbunătățească unele reguli, în scopul măririi dinamismului său. Jucătorilor de baschet le este interzisă ținerea mingii mai mult decît o perioadă determinată. De ce n-am face același lucru și cu cei de fotbal?... Prea multe minute se irosesc într-un meci. Sînt, de asemenea, în favoarea măririi suprafețelor de pedeapsă, care să ajute la împiedicarea faultării sistematice a atacanților de către apărătorii, și așa „betonați" într-un spațiu restrîns, fără prea mari riscuri pentru ei. Unui apărător îi este necesară o singură mișcare — cea distructivă — pentru a respinge mingea, în vreme ce atacantul are nevoie de trei momente pentru finalizarea acțiunii sale. Și — surprinzător — în atari condiții tot apărătorii sînt cei avantajați. Mărirea zonei în care o acțiune neregulamentară poate deveni imediat un pericol iminent ar mai echilibra, după părerea mea, situația. Mi se pare, de asemenea, interesantă ideea lărgirii suprafeței porții. Portarii de astăzi sînt mult mai agili, mai îndemînatici ca cei din trecut. În 1932 recordul mondial al săriturii în înălțime era de doi metri. Azi, el a trecut de 2,20 m. Noua generație este mai puternică, antrenamentele ating cîteodată culmile cele mai înalte; toate susțin ideile de modificare a regulilor de joc.

— Sînteți de părere că succesiunea campionatelor mondiale, din patru în patru ani, este prea mare? Ce credeți despre turneul de fotbal din cadrul Jocurilor Olimpice?

— Nu cred că meciurile din cadrul C.M. ar trebui să aibă loc mai des decît la patru ani interval. Aș vrea însă ca numărul țărilor participante să fie mărit — de exemplu, ca în „Cupa Independenței". La 20, număr ce îl consider mai real față de avîntul luat de sportul cu balonul rotund în întreaga lume. Fotbalul la Jocurile Olimpice este după părerea mea o farsă. Mult mai mult mi-ar plăcea să asist la o competiție numită **Campionatele mondiale pentru tineret** — sub 20 de ani. Am de gînd să fac această sugestie tuturor asociațiilor din America de Sud.

— Ce ați putea să ne spuneți despre planurile reprezentativei Braziliei pentru 1973 și 1974?

— După cum știți, pentru anul în curs am semnat un contract care prevedea inițial 11 meciuri amicale în Africa și Europa. Între timp, trei dintre viitorii noștri adversari și-au declinat oferta. Acest turneu va fi pentru echipa Braziliei un prim pas pe continentul C.M. din 1974. Începem cu două meciuri mai ușoare — contra Tunisiei și Marocului — pentru ca jucătorii noștri să se poată acomoda treptat. Trecem apoi în Italia, pentru un joc mult mai dificil. De altfel, în acest turneu în care dorim să luăm un prim contact cu viitorii noștri adversari, să studiem jocul lor și condițiile în care vom fi nevoiți să ne apărăm titlul, este în calculul nostru să mai și pierdem, chiar dacă în ultimele 35 de partide selecționata Braziliei n-a mai cunoscut înfrîngerea.

— Sînt posibile — în caz de înfrîngeri pe „bătrînul continent" — modificări de ultimă oră în cadrul conducerii lotului brazilian?

— Nu, nu cred că așa ceva se va întîmpla. Comisia tehnică a lucrat foarte bine în C.M. din Mexic, la Cupa Independenței, ca și în Cupele Roca și O'Higgins (**cîștigate în fața echipelor naționale ale Argentinei și Chile — n.n.**). Dar, i-am și avertizat deja pe Zagalo, Chirol, Parreiras și Coutinho, ca și pe ceilalți membri ai sus-numitei comisii, ca de exemplu medicul lotului, că în 1974 munca lor va lua sfîrșit! Chiar dacă am cîștiga din nou titlul suprem, cred că un manager, un antrenor și asistenții săi nu trebuie să rămînă prea mult timp la cîrma unei echipe naționale. Avem deja o experiență dureroasă de acest gen — cea din Anglia, din 1966 — cu Feola și Amaral, care își făcuseră prieteni prea intimi printre jucătorii deja depășiți de vîrstă și nu avem de gînd să facem aceeași greșeală.

— În Europa se vorbește că Brazilia ar fi candidată pentru organizarea Campionatului mondial din 1978.

— Este un lucru complet fals și chiar tendențios. Brazilia și eu însumi vom susține candidatura Argentinei, care are stadioanele și toate condițiile necesare organizării supremei competiții fotbalistice. Asta nu înseamnă că în Brazilia nu ar exista, de asemenea, atari condiții, dar pînă a cere să organizăm din nou un turneu final al C.M. mai putem aștepta. În viitor, desigur că o vom face...

(După „WORLD SOCCER")

Carnet extern

„CUPA SUPERCONTINENTALĂ" A AVUT O SOARTĂ MAI BUNĂ

În comparație cu sora ei mai bătrînă și mai importantă „Cupa intercontinentală" — trofeul laureatelor europene a străbătut o perioadă mult mai scurtă de „ilegalitate". În vreme ce competiția — în dublă manșă — dintre campioana Europei și Americii de Sud nu are nici pînă acum un statut cît de cît oficial, desfășurîndu-se doar sub un patronaj — mai mult sau mai puțin real — al U.E.F.A. și al Confederației sud-americane, întrecerea dintre cîștigătoarea „Cupei campionilor europeni" și aceea a „Cupei cupelor" primește recunoașterea oficială după numai o ediție de disputare.

Se știe că trofeul a fost pus în joc anul acesta, la inițiativa clubului Glasgow Rangers *care, dacă nu a avut satisfacția de a-l cîștiga, fiind întrecută, și la Glasgow și la Amsterdam de indiscutabil cea mai bună formație a momentului, Ajax, se mulțumește cu satisfacția de a fi la originea propunerii. Congresul extraordinar U.E.F.A., desfășurat săptămîna trecută la Roma, a manifestat un deosebit interes față de acest trofeu, care reprezintă un logic final al celor două principale competiții inter-cluburi europene, și l-a oficializat. Cum se explică diferența de tratament dintre „Cupa intercontinentală" și „Cupa supercontinentală"? O aflăm din chiar gura noului președinte U.E.F.A.,* Artemio Franchi: *„Noi avem ca primă datorie a existenței noastre, ca for tutelar al fotbalului continental și ca oficiali ai lui, să încurajăm neîncetat orice inițiativă care aduce un plus de interes, de înviorare în viața acestui fotbal, mai cu seamă acum cînd se anunță o criză de spectatori care nu ne poate lăsa indiferenți. Nu numai iubitorii de fotbal din țările care îi dau pe cei doi cîștigători de cupă dar și toți ceilalți de pe continent sînt dornici să știe care dintre echipe e mai puternică. În plus, vrem să realizăm din jocurile „Cupei supercontinentale" un fel de deschidere oficială a sezonului competițiilor europene intercluburi. Credeți că ar exista meciuri mai binemerite ca cele care reînnoadă efectiv o ediție de alta? Eu cred că nu. Și nu ne vom opri la acest caz. Atitudinea noastră, de stimulare și solicitudine, se va arăta față de orice inițiativă utilă fotbalului european".*

Era cazul să subliniem ieșirea dintr-un imobilism dăunător al forului continental care, dacă nu era de dimensiunile celei manifestate uneori de F.I.F.A., reușea să blocheze multe frumoase inițiative. Să salutăm, deci acest început!

Eftimie IONESCU

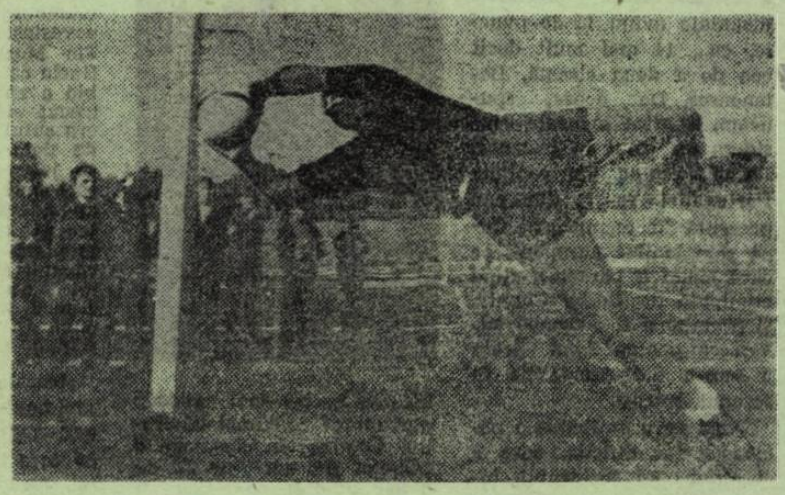

Vor fi viitori „Kostka" printre copiii ce asistă la acest antrenament al fostului goal-keeper al reprezentativei Poloniei și al formației Gornik Zabrze?

CINE VA APĂRA POARTA REPREZENTATIVEI POLONIEI?

TRICOUL LUI KOSTKA CONTINUĂ SĂ AȘTEPTE ÎN CUI...

Campioană olimpică la **München**, reprezentativa de fotbal a Poloniei se pregătește să abordeze noul sezon competițional fără unul dintre „seniori": la 32 de ani, portarul lui **Gornik Zabrze, Hubert Kostka**, a decis să renunțe la tricoul echipei naționale, lăsînd în urma sa mai mulți candidați, dar nici un.... titular sigur!

La retragerea lui **Kostka** — socotit singurul portar polonez de certă valoare continentală — selecționerul echipei naționale, **Kazimierz Gorski**, n-are prea mult de ales, numărul posibililor candidați fiind relativ redus, iar calitatea lor — fapt și mai îngrijorător pentru tehnicieni — îndeobște mediocră, la nivel de... reveniri sau promisiuni!

Mai aproape de cerințele fotbalului modern se situa, după opinii diverse, fostul portar al **Legiei Varșovia, Jan Tomaszewski**, cunoscut publicului bucureștean (Rapid — Legia 4—0), actualul goalkeeper al echipei **L.S.K.** din **Lodz**. Convins de calitățile lui **Tomaszewski** și silit oarecum de accidentarea lui **Kostka**, **Gorski** n-a ezitat să-l arunce pe debutant „în cazanul cu smoală" al meciului, oficial, cu R. F. Germania, dar încercarea a eșuat, portarul fiind socotit — poate, prea sever — drept principalul vinovat al unei înfrîngeri care a zdruncinat opinia sportivă poloneză. Puțin rezistent din punct de vedere psihic — aici găsesc specialiștii principala sa lipsă — **Tomaszewski** a acuzat vizibil lovitura primită și a apărat în continuare atît de timorat poarta Legiei, încît antrenorii fostei campioane l-au trecut mai întîi pe banca rezervelor și apoi pe lista de transferări.

Evident, pierderea lui **Tomaszewski** nu poate fi socotită definitivă, dată fiind tinerețea lui (22 de ani) și — mai ales — lipsa unor concurenți serioși, **Piotr Mowlik** și **Marek Skromny** fiind considerați prea „cruzi", iar internaționalii **Marian Szeja** și **Jan Gomola**, ambii trecuți de 30 de ani, prea „copți"...

Aflat într-o situație pe care puțini o invidiază, selecționerul **Gorski** i-a convocat într-un prim lot, lărgit, pe... toți cinci și — deducînd din declarațiile de „tatonare" făcute recent presei — ezită să aleagă între **Tomaszewski, Mowlik** și **Skromny**, ultimul recomandîndu-se drept fiul unuia din cei mai talentați portari din istoria fotbalului polonez, **Henryk Skromny**, fost apărător al buturilor lui K.K.S. Poznan, Legia Varșovia și Polonia Bytom, prin anii '50.

Indiferent de numele pe care le va prefera **Gorski**, problema este departe de a fi rezolvată, căci — subliniază articolul citat, găzduit în nr. 203 al revistei „Piłka Nożna" — **„o asemenea stare de lucruri nu poate mulțumi. Dacă vrem să privim liniștiți în viitor, cu sentimentul datoriei împlinite, atunci trebuie să ne ocupăm de școlarizarea portarilor cu mai multă grijă decît pînă acum".**

Ceea ce este sigur la această oră este faptul că, în vestiarul echipei naționale a Poloniei, tricoul lui **Hubert Kostka** atîrnă în cui, așteptîndu-și noul stăpîn, care întîrzie...

Oricare va fi numele acestuia, e greu de crezut — susțin glasuri autorizate — că el se va ridica la înălțimea precedesorului!

• PE SCURT • PE SCURT • PE SCURT •

PROFESIONISM ÎN DANEMARCA

Federația daneză a hotărît, în cursul unei adunări generale care s-a ținut recent la Copenhaga, să creeze un campionat profesionist. Pînă acum, fotbaliștii din această țară aveau statut de amatori. Astfel se explică faptul că echipa olimpică avea aceeași componență cu formația pentru preliminariile C.M.

FĂRĂ PRECEDENT

Pentru prima dată în istoria federației engleze, un meci va fi rejucat! Întîlnirea **Chesterfield — Blackburn Rovers** trebuie să se dispute încă o dată pentru că portarul primei formații, **Jim Brown**, nu era în regulă cu actele sale pentru transfer, la prima întîlnire. Iată de fapt ce s-a întîmplat: **Jim Brown** fusese transferat la Chesterfield și toate hîrtiile sale fuseseră expediate cu poșta pe adresa federației. Dar, scrisoarea a rămas blocată undeva pe drum și n-a ajuns la destinație, ceea ce conducătorii noii echipe a lui Brown nu știau. Și, deci, pentru federație, portarul nu avea nici un drept să apere poarta lui Chesterfield. Și atunci s-a ajuns la acest compromis al rejucării meciului.